

КРАСИМИР БАЧКОВ

ЛЮДМИЛ

chitanka.info

Тази вечер се събрахме в квартирата на Стоян и Анелия. Типично по български, масата започна да се отрупва с мезета и всякакво пиене. Особено вкусен се оказа бахурът, който домакините си приготвиха по домашному и тук в щатите. От дума на дума разговорът се завъртя около нашенец на име Людмил, който от една страна будеше небивало възхищение, а от друга — срам и презрение.

— Такъв крадец никога не си виждал! — горещо го хвалеше Стоян — Ще ти задигне и мислите от главата, ти казвам! Бедна ти е фантазията какво може това момче! Гений, същински гений!

— Вярно, така е! — допълваха отстрани — Ако през деня не открадне нещо, той не може да заспи нощем. Влачи като трактор откъдето мине.

— Той снабдява местният футболен отбор с тениски и маратонки! — уточни Джоната. Когато се изсмях, той обясни — Краде ги от магазините и после ги продава на половин цена. Няма нещо, което да не може да отмъкне! Като чистеше магазини, беше изрязал на една бутилка от пропан-бутан дъното и вътре слагаше откраднатото. Смятай, колко неща могат да се изнесат по този начин.

— А пропан-бутанът за какво му беше? — не разбрах аз.

— С него върви машината за лъскане на пода. Викат и „бахарка“.

— Един ден влизаме с него в един магазин — започна Стоян — и аз се спрях на щанда с портмонетата. Викам си, от година и половина съм в Америка, а още портмоне нямам! Избирам едно, избирам друго и накрая се спрях на едно към петдесет долара.

— Харесва ли ти? — пита ме Людмил — Ще го купя! — отвърщам му аз, а той — Я не се излагай! Ще даваш изкарани с труд пари за такава глупост! — взе портмонето от ръцете ми и го метна обратно на щанда. Помотахме се още малко из магазина и излязохме. Вече седнали в колата отвън, той ме пита:

— Абе, на тебе сякаш ти трябваше нещо?

— Трябваше ми — казвам — но ти не ме остави да си го купя!

Той се хили и вади с два пръста от вътрешният си джоб същото портмоне — Хайде вземай, пък дано го напълниш с долари! Но не забравяй все пак, че с честен труд никой не е забогатял!

— Туй нищо не е! — пали се отново Джоната — Като ми се повреди ванът, помолих Людмил да ме заведе с неговата кола до Окшъна, че да купя някоя таратайка, колкото да мога да ходя на работа

с нея. Отидохме някъде към обяд и почнахме да оглеждаме колите. Повечето бяха в движение, но имаше и такива дето не бяха на ход. Те се продаваха между десет и сто долара. Людмил спря до една Тойота-Селика с доста добър външен вид и ме пита дали ми харесва.

— Ама тя е с развалена скоростна кутия! — отвърщам, щото то си пише на обявата, залепена на стъклото за дефекта и. — За да я оправя, трябва да дам най-малко още хиляда долара отгоре! Не ми отърва!

— Абе аз те питам, харесва ли ти като кола? — повтаря Людмил.

— Е, това все пак е японска машина! Ако беше здрава да, но сега...!

— Това ме интересува! — отсече той и се запъти към собствената си кола. Извади от нея малка гедория с инструменти и ако щете вярвайте, за три часа и смени скоростната кутия с една друга, от здрава и почти нова Тойота. Хората наоколо си минават, оглеждат колите и никой не обръща внимание на това, какво прави Людмил. Служителите от Окшъна си приказват където им е офиса и на никой през ум не му минава, че посред бял ден някой ще се осмели да демонтира една или друга част, от една на друга кола. Вечерта купихме колата за четиридесет и пет долара, защото бяхме единствените кандидати и никой не наддава за нея. Още щом я изкарахме на пътя отвън, Людмил я запали и си я подкарах спокойно към къщи. И досега жената я кара без проблем, само дето за Коледа и взех две нови гуми от намалението.

— Абе и други крадат, но той е цар! — включи се и Златан — Никой не може да се мери с него! Аз от четири години съм тук и веднъж се пробвах да изнеса две картички от един магазин. Направих го да опитам, за какво става дума. През цялото време имах чувството, че всички ме гледат и за малко да се издъня. Зачервих се, изпотих се, не ти е работа. Повече не съм повторил.

— То не е за всеки работа! — смее се Катя — Ако те хванат, още на другата сутрин отиваш на съд и плащаш глоба, не по-малка от 500 — 1000 долара. Ако повториш и пак те спипат, направо отиваш в затвора!

— Може да те опандизят и за петдесет години! — клати глава Милко — Миналия месец гледах по телевизията, как на един човек за

втора кражба на стойност 150 долара, му лепнаха да лежи ефективно тридесет години затвор.

— А Людмата от пет години краде непрекъснато и все едно е невидим! Никой не го е хванал до сега — смее се Анелия. — Две къщи купи, камион си взе и му дреме на пуловера колко са им строги законите на американците. Нали не могат да го пипнат!

— Абе не могат, но като се издъни някой ден, на всички ще се лепне петното! — мръщи се Златан — Ще кажат „Българин е!“ и върви се оправяй после, като почнат да те гледат накриво. Ще се червим всички заради един!

— Пука ми на чорапа! — спокойно си пийва от уискито Стоян — Ще вдигат пара два дни, а на третия ще забравят! Хеле сега, както всеки ден им промиват мозъците заради войната с Ирак и ония изроди — терористите, хич не им е на хората за някакъв крадец — кокошкар. Я ги виж техните отрепки какви ги вършат — безсмислени убийства, грабежи, а някои даже в затвора не влизат, като си намерят добър адвокат. Я пусни Ани нашето момиче, да ми подслади душата!

Анелия пуска стерео системата и Екстра Нина извива кръшно глас. Чалга, уиски и цигарен дим се смесват точно като в някое българско заведение.

— Ей това се казва купон! — отбелязвам аз, защото чалгата която почти не слушам в родината, тук придобива особено звучене. Стоян се хили:

— Людмил да ти спретне веселба, та да видиш! Миналата година поканил всички видинчани в дома си за Коледа и хапнали, пийнали хората, повеселили се, а накрая ги накарал да се бръкнат по 80 долара на човек за купона. Облещили се те, но къде ще ходят — платили си като попове!

— Егати отрепката! Възмущава се един, а друг се възхищава — Много е печено момчето! Американците могат само да му козируват!

Прибирайки се към квартирата си мислех, че и в тоя век сме си все същите бай Ганьовци. А навярно ще бъдем такива и в следващия. Докато ни има.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.